

Ілюзія чи реальність

Що ви знаєте про брехню? про диявольські язики, які немов хробаки пробираються в мозок і розворушують там війну? про крихту правди з цілої сторінки лукавства? про очі, які вірять у те, що їм шепоче найкращий друг чи дружина або донька й про погляд розчарування опісля? про втрачені роки у вигаданому світі та про нерозуміння реальності? Чули? А задумувалися, чи це є брехня? чи не в кожній брехні є правда, і чи не в кожній правді наш погляд з однієї сторони? Істина – у протиріччях! Скільки часу потрібно, щоб усвідомити, що є добре, а що ні? Нескінченно! А все тому, що, як тільки ми починаємо розуміти реальні речі, вони стають ілюзією в словах брехуна.

– Стейсі, чого ти хочеш?

Вона стояла біля вікна, ковтаючи пігулки, які звужували її уяву. Страшні думки, що переходили в панічні атаки вислизали з її голови й утікали крізь щілину у дверях. Вона бачила, як чорний дим виходить зсередини неї та покидає, облегшуючи її страждання. Вона впала.

– Я хочу спокою, – промовила вона, істерично плачучи, ковтаючи слину з залишками невідомого порошку. Вона викручувалася на підлозі, вискалюючи зуби, та язиком облизувала губи, сині від холоду, що заморожував її відчуття. – Так добре, стає спокійно й тихо, здається, вони йдуть, вони йдуть!

– Стейсі, не потрібно втікати! Прийми їх, впусти всі свої страхи, пануй над ними, проковтни їх, підкорися мені. Ха-ха-ха.

Жінка з довгим сивим волоссям та худим тілом, із-під шкіри якої виднілися ребра, і щоки запали глибоко в череп та витягнули обличчя так, що здавалося, що от-от вдихне останній раз. Вона ледь піднімала кисті та рухалася, немов новонароджена. Великий проміжок часу вона не вживала нічого, окрім води та антидепресантів. Вона відмовилася від усіх, як і всі відмовилися від неї. І тільки її внутрішній голос, друг, залишився, розділяючи її неповноцінність.

З ним вона була змалечку, як тільки отримала першу бажану річ. З ним вона розмовляла та грала ігри. З ним вона потрапила вперше до дитячого психолога, та з ним вона пройшла дорогу, яка привела до втрати ближніх. Вона залишилася сама (і тільки з ним).

– Замовкни, замовкни хоч зараз! – викрикнула вона, дивлячись у пустоту. Вона закрила долонями вуха й міцно заплющила очі. – Я хочу спокою, – тихо шепнула.

Сім років – це час початку свідомого життя. Появляються перші страхи (впасти, обпекти палець чи бути покараним за погані вчинки) й перші бажання, здійснення яких так хочеться, що не отримати їх здається найгіршою карою. Дитяча наївність не дозволяє ще проаналізувати наслідки отриманого, зрозуміти, що справді важливо, а що ні. І той день став знайомством із «можна» й «не можна». Анастасія дивилася на блискучу вітрину, за якою сяяла новенька

лялька Barbie з розкішним золотистим волоссям, як у неї. Вона саме поверталася зі школи, як укотре забігла в магазин із омріяними речами. Школа була дві хвилини від дому, тому батьки супроводжували поглядом її як туди, так і звідти, та знали, що вона може затриматися в магазині іграшок. Раз на рік, у день народження, вона отримувала подарунок той, який вибирала сама. В її сім'ї важливе значення надавали правилам, і змалку вони вчили дотримуватися їх. Раз на рік, отже, раз на рік. Ніяких винятків. Це стосувалося як їжі, так одягу, що носила маленька Стейсі. Тільки один раз на рік – повна свобода дій. Вони вважали, що таким чином виховують стабільну особистість. І, перш ніж прийняти важливе рішення в майбутньому, вона буде добре думати чи їй це потрібно, чи ні. Так і з'явився він...

– Візьми її! – він підійшов збоку до дівчинки, що кожного дня уявляла, як отримує цю ляльку, і не могла дочекатися свого дня народження. – Ти ж хочеш, візьми, – прошепотів він тихим дружнім голосом.

– Але не можна, ще не час, – мовила вона, похнюпившись, тоді оглянулася й поглянула догори. Над нею стояв високий молодий чоловік зі світлими сірими очима та з усмішкою, від якої проступали ямочки на обличчі. Він нагнувся до неї й припав майже на коліна. Їхні погляди зустрілися на одному рівні.

– Хто тобі говорить, коли час? Хіба це не ти вирішуєш? Ну ж бо! Візьми.

– Але ж... – вона замнулася, – вони так сказали – мама з татом, – не можна мені, – синій капелюшок, що покривав її золотисте волосся, заплетене в коси, піднявся над головою, завмер, як і все навколо: люди, що там були, і навіть набридливі мухи. Тоді чоловік моргнув – і все знову заворушилося: капелюшок упав на підлогу та здійняв шар пилуки зі сміттям, що принесли покупці. Вона від здивування глянула на чоловіка, який усміхнувся ще ширше й мовив:

– Бачиш, неможливі речі – можливі. Час – це тільки відлік, що зменшує тривалість до отримання бажаного. Скажи, як тобі хтось може диктувати, що робити, якщо ти здатна керувати реальністю? Маленька Стейсі широко усміхнулася, беручи приклад із доброго незнайомця, а тоді обернулася до вітрини й маленькими ручками непомітно відкрила її, схопила ляльку та миттю побігла до виходу, чуючи вслід:

– Молодець, дівчинко, так тримати!

Вона була щаслива тоді, але недовго. Продавець помітила, як Стейсі бігла з лялькою й крикнула:

– Стій!!!

Але дівчинка тільки махнула рукою та зникла за дверима.

Тоді Стейсі добре покарали. Батьки всіма силами вирішили достукатися до дівчинки. Вони її відлущували ременем, а потім замкнули в темній кімнаті, щоб вона добре все обдумала. Але після відшкодування завданих збитків ляльку залишили й віддали їй як нагадування про злочин. Стейсі було боляче, вона гірко плакала, сидячи в темноті, поки не почула знову цей голос:

– Бачиш, ти отримала те, що хотіла. Ти – молодчина.

– Де ти? Що ти тут робиш? Хто ти?

– Я з тобою! Я твій друг. Можеш кликати мене, Мод, не бійся, я поряд, просто тут темно.

– Вони мене покарали, мені дуже боляче, – вона промовила схлипуючи, а тоді відчула теплу руку, яка погладила її по голові та пригорнула до себе, обнявши міцно.

– Усе, чого ми хочемо, досягається важко, і це тільки шлях до отримання всього бажаного. Я навчу тебе, якщо ти хочеш, тільки довірся мені. Ти хочеш?

Дівчинка в той момент ненавиділа батьків і прагнула, щоб вони пожаліли про те, що сьогодні накоїли, щоб вони визнали неправоту, щоб проявили свою любов, яку вона ніколи не відчувала. Вона міцніше притулилася до нового друга й сказала:

– Так.

– Скажи мені, Стейсі, чого ти хочеш?

– Я хочу признання й любові, – мовила маленька дівчинка.

Минав час, Стейсі росла і з віком почала забувати друга. Після того, як вона розказала батькам про те, що їй підказав це зробити незнайомий чоловік, її відправили до психолога. Уявний друг, що з'явився через самотність, як сказав психолог, поступово зникав. А, коли їй стукнуло тринадцять, вона подумала, що це були просто вигадки дитинства, які проявилися через психологічну травму, яку заподіяли батьки. Та в кожній особі, що їй зустрічалася, у кожному новому знайомому чи просто пересічному, що запитував її про напрямок дороги, вона вбачала його. Вбачала його сірі очі. І жила так, як сказав би він. Вона ризикувала й отримувала бажане всіма шляхами: правильними чи неправильними (не було значення), головне, що отримувала. У дев'ятнадцять вона стала успішною моделлю та відчувала, як сили її переповнюють, а також відчувала його присутність. Згодом вона стала турботливою мамою та коханою дружиною. Її любили, її признали. Що ще потрібно для щастя?

Життя, яке вона проживала, дарувало їй можливості, щирих людей, а гроші з'являлися так швидко, немов були заховані десь поряд. Їй більше не потрібно було чекати на день народження, вона мала все, що хотіла. Та цього було недостатньо. Вона бажала побачити знову його. Він уже не здавався їй добрим другом дитинства, учителем. Він приходив в її уяву, як коханець. Вона заплющувала очі й згадувала темну кімнату, що би вона там робила, якби була дорослою. Тридцять вона відсвяткувала в сімейному колі, але вже не такою життєрадісною. Їй було нудно. Її дратували всі. Ця мить із кімнати поступово заволоділа всім її часом, і в її уяві постійно він і вона займалися коханням.

«Чого ти хочеш, Стейсі? – запитала вона себе. – Хочу відчутти себе грішною, хочу, щоб похіть заволоділа мною, хочу відчутти те, на що нездатна. Хочу недозволеного! Хочу палати в полум'ї жадання».

Стейсі була гарною: золотисте волосся та модельний типаж, за який її так вихваляли не тільки чоловіки, але й жінки, не могли, на її думку, належати одному. І вона, розлучившись із чоловіком, повернулася до пошуку справді бажаного. Вона кохалася й кохалася з різними чоловіками та жінками, вона

відчувала, як її хочуть, як нею насолоджуються. Вона відчувала себе іншою – то живою, то мертвою. Усе, що вона брала від них, в уяві віддавала йому через контакт у темній кімнаті, після чого (спустошена!) знову бігла на пошуки кохання.

Так продовжувалось декілька років. Донька від неї відмовилася, а колишній чоловік і зовсім не підпускав її близько. Розлади в голові не могли стабілізуватися. Вона почала витрачати молодість, гроші та енергію, замість того, щоб брати. Більше ніхто її не підтримував. Вона відчувала, що не може отримати бажаного й не зрозуміла, що для неї має значення, для чого вона тут, що їй потрібно. Вона відчувала його присутність тільки тоді, коли вживала дисоціативи, що призвело її до лікування в наркодиспансерах. Вона втратила все: молодість, красу, сім'ю, гроші. Анорексію, панічні атаки та залежність отримала натомість.

І вона, відчуваючи в сорок, що скоро прийде кінець, стояла біля вікна найманої старої квартири (по сусідству жили такі ж зламані), ковтнула декілька пігулок антидепресантів та впала на брудну стару підлогу. Вона нарешті побачила його, чи то друга, чи то коханця; того, хто допомагав, чи того, хто полонив її свідомість ще в сім; того, хто дозволив відчути себе всемогутньою, чи того, хто після... зжирав її життя.

– Чого ти хочеш, Стейсі? – він так же широко усміхався, стоячи над її вмираючим тілом.

– Я хочу спокою, демоне, – вона вперше говорила впевнено.

Він нагнувся над нею, погладив її сиве волосся, блиск якого було давно вже втрачено, та поцілував у губи, забравши собі її останній подих.

Оглянутися назад, проаналізувати й зрозуміти прості речі, які раніше здавалися такими заплутаними. Але ні, ми їх такими робимо. Наші бажання, похіть, тяга до грошей, слави та вічної молодості. А що готовий віддати ти для отримання бажаного? Чи не кращі роки життя? Чи не свідомість, яка буде затуманена, не відчуваючи присмаку життя, прямувати, як маріонетка, за покликом ляльководи? А може, продати душу чи поділитися місцем для отримання ще однієї, яка поступово буде забирати все живе, що в тобі залишилося. Серце темнішатиме, бажане – отримане й уже не викликатиме радості, а спонукатиме до самогубства та розуміння безвиході. Це простий шлях життя, який у подальшому призводить до наслідків. Просвітлення чи смерть від обезсилення? І це тільки ти можеш обрати, бо реальність завжди обман. Обманом керує наше сприйняття, наша згода на все, що з нами відбувається.

– Важкий день. А що, якщо я скажу, що в мене така вічність?